

Kofi en de Gouden vruchten

Voorwoord

Beste lezer,

Ergens diep in het ongerepte regenwoud van Suriname ligt een verhaal dat generaties lang is doorverteld, een verhaal van moed, wijsheid en het hart van de natuur. *Kofi: en de Legende van de Gouden Vruchten* neemt je mee op een reis van een jongen die, gewapend met nieuwsgierigheid, een open hart en een verlangen om te leren, een wereld ontdekt die groter is dan hij ooit had kunnen dromen.

Dit boek is meer dan een avonturenverhaal. Het is een gids over luisteren naar de stilte, het respecteren van de schepping en het vinden van innerlijke wijsheid. Het combineert bijbelse principes met universele waarden zoals nederigheid, dienstbaarheid en liefde voor anderen. Het doel is om niet alleen te vermaken, maar ook te inspireren, zodat elke lezer een stukje van Kofi's moed en inzicht kan meenemen in het eigen leven.

Of je nu een persoon bent die houdt van fantasie en avontuur, of een iemand die zoekt naar diepe levenslessen, dit verhaal nodigt je uit om te dromen, te leren en te groeien.

Welkom in het regenwoud. Welkom in Kofi's wereld.

Hoofdstuk 1: Vertrek in Stilte

Ergens diep in het grenzeloze regenwoud van Suriname, waar de zonnestrallen zich als gouden staven een weg banen door het dichte bladerdak, leefde een jongen genaamd Kofi. Zijn huid glansde als mahonie in het ochtendlicht en zijn ogen fonkelden van nieuwsgierigheid, zoals de rivier schittert wanneer de zon haar eerste stralen spreidt. Hij was een kind van het bos, geboren tussen kolossale bomen die ouder waren dan de herinneringen van zijn volk. Was grootgebracht onder het gezang van vogels die alleen in deze groene kathedraal hun lofzang konden zingen.

Kofi kende het bos niet alleen met zijn ogen, maar met zijn hart. Hij herkende de fluistering van de wind, het ritme van de regendruppels op de bladeren en de subtiele geuren die vertelden dat er fruit rijp was of dat een dier nabij was. Voor hem was het woud een levend wezen, een vriend en soms een leraar. Maar die ochtend zou het bos een nieuwe rol aan krijgen: dat van gids naar een bestemming die groter was dan zijn dromen....

In de ochtend zat Kofi aan de voeten van zijn grootvader op de veranda van hun houten hut. De oude man was een levend monument¹ van wijsheid; zijn huid was getekend met diepe rimpels die zich als wortels over zijn gezicht kronkelden, en in zijn ogen fonkelde het heldere licht van iemand die veel had gezien maar nog meer had begrepen. Hij zat in een lage stoel van gevlochten riet, terwijl zijn handen rustig rustten op een staf die hij al decennia met zich meedroeg.

De geur van geroosterde cassave vermengde zich met de vochtige lucht van het regenwoud na een nachtelijke regenbui. Een zacht nevelig gordijn hing nog over de heuvels in de verte. Het leek alsof de hele schepping even zijn adem inhield, wachtend op de woorden die de oude man zou spreken.

¹ Gebouw, beeld

“Mi pikin²,” begon grootvader zacht, zijn stem laag en gedragen als de trommels die bij feesten werden geslagen, “weet jij waarom het hart van het bos blijft kloppen, ook als niemand het hoort?”

Kofi keek hem met grote ogen aan. Hij voelde dat deze vraag meer was dan zomaar een raadsel; het was een sleutel, een uitnodiging tot een geheim. “Nee, opa,” zei hij, zijn stem zacht, bijna fluisterend.

De oude man glimlachte, alsof hij tevreden was dat zijn kleinzoon de stilte respecteerde. Hij keek even naar de horizon, waar het eerste licht de hemel rood kleurde. “Het bos leeft omdat God het leven gaf,” vervolgde hij. “Zoals geschreven staat: *‘De aarde is van de HEERE en al wat zij bevat, de wereld en wie er wonen’*³ Alles wat ademt, doet dat door Zijn adem. Het hart van het bos klopt, omdat het verbonden is met de Bron van al het leven.”

Hij zweeg even, zijn woorden aandachtig plantend als zaden in vruchtbare grond. Daarna ging hij verder: “Er is een legende, zo oud als de bomen zelf. Er bestaat een boom, groter dan enig ander, waarvan de wortels diep in het hart van de aarde reiken en waarvan de takken de hemel strelen. Aan die boom groeien Gouden Vruchten. Maar deze vruchten zijn geen gewone gaven. Ze schenken geen rijkdom van zilver of goud zoals mensen begeren. Nee, ze schenken wijsheid, inzicht, vrede, en een diepe verbondenheid met alles wat leeft. Ze zijn als de vruchten van de Geest waarover Paulus spreekt: liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing⁴. Alleen zij die wandelen in respect, nederigheid en liefde zullen de weg naar die boom vinden.”

Kofi luisterde ademloos. Elke vezel in zijn lichaam trilde bij het horen van deze woorden. Het was alsof de bomen rondom hun hut dichterbij leunden, alsof ook zij wilden luisteren naar dit oude geheim.

² Surinaams: mijn kind

³ Psalm 24:1

⁴ Galaten 5:22-23

“En opa,” vroeg hij nieuwgierig, “heeft iemand ooit die Gouden Vruchten gevonden?”

Een schaduw gleed over het gezicht van de oude man, maar niet van verdriet—eerder van eerbied. “Ja, mijn kind. Er was eens een jongen, niet veel ouder dan jij, die het waagde de stilte in te trekken. Hij zocht, niet om groot te worden in de ogen van mensen, maar omdat zijn hart hongerig was naar de wijsheid van de Schepper. Hij vond de vruchten. Maar luister goed, Kofi: hij vond niet alleen de vruchten, hij vond zichzelf. Hij leerde dat ware rijkdom niet ligt in wat je bezit, maar in wie je wordt door gehoorzaamheid en liefde.”

Kofi’s hart klopte sneller. Het leek alsof het regenwoud plotseling zijn naam fluisterde in het ruisen van de bladeren. Zijn stem trilden een beetje toen hij vroeg: “Opa... denk je dat ik die vruchten ook kan vinden?”

De oude man keek hem lang en diep aan. Zijn ogen waren als rivieren die de geheimen van generaties droegen. “Mi pikin,” zei hij langzaam, “jij bent niet voor niets geboren in dit bos, op een vrijdag, de dag die in ons volk staat voor nieuw begin en belofte. Ik geloof dat de Schepper jou een taak geeft, zoals Hij Jeremia riep⁵. Het is niet de vraag of jij de vruchten kunt vinden, maar of jij bereid bent het pad van gehoorzaamheid te bewandelen.”

Kofi voelde een rilling door zijn lichaam gaan. Het was geen angst, maar eerbied. Het idee dat de Schepper zelf een plan voor hem had, vervulde hem met kracht maar ook met verantwoordelijkheid.

Die dag liep Kofi lang door het dorp en langs de rand van het bos. Hij keek naar de spelende kinderen, naar de vrouwen die maniok wortels aan het wassen waren in de rivier, naar de mannen die terugkeerden van de jacht. Alles leek vertrouwd, maar tegelijk voelde hij een afstand. Zijn hart was al onderweg, zijn gedachten dwaalden af naar die mythische boom.

⁵ ‘Voordat Ik u in de moederschoot vormde, heb Ik u gekend, en voordat u uit de baarmoeder voortkwam, heb Ik u geheiligd’ (Jeremia 1:5).